

SZERKESZTŐK: HOCHBAUER GYULA
ÉS DR. KOVÁCS LEHEL ISTVÁN

ALAPÍTOTTA ÉS SZERKESZTETTE (1906–1911):
DR. FEKETE ENDRE ÉS KISS BÉLA

• DR. BENCZE MIHÁLY

POTÁPI ÁRPÁD JÁNOS ÁLLAM- TITKÁR ÚR MÉLTATÁSA

Potápi Árpád János államtitkár Bonyhádön született 1967. március 28-án Potápi János Árpád és Várszegi Ibolya gyerkekeként. Apai nagyszülei: Potápi János és Wolf Ella, valamint anyai nagyszülei Várszegi (Nyisztor) Antal és Péter Rozália bukovinai székelyek voltak, ők 1941-ben a többi bukovinai székellyel együtt hazatértek Magyarországra, az újonnan visszaszerzett Bácskába.

Potápi Árpád János államtitkár így emlékszik vissza: „Mivel a hazatelepítés Horthy kormányzó idejében történt, ezért mindig is neki köszönték, hogy itt lehetnek. Nagyszüleimnek ő kétségtelen tekintély volt, nem egy elvont történelmi személyiség, hanem maga a valóság. Másfél hónap alatt mind az öt bukovinai székely falut áttelepítették a visszatért Bácskába, a Szeged–Szabadka–Bajmok vonaltól délre, egészen Újvidékig. Összesen körülbelül 15 ezer embert. Sokukat olyan dobrovoljac telepekre (első világháborús szerb önkéntesek, Trianon után telepeket hoztak létre nekik Délvidék magyarlakta részein), ezeket Horthyék felszámolták. Nemcsak székelyek, hanem kis számban moldvai csángók és boszniai magyarok is jöttek. Amikor '44-ben megérkeztek az oroszok és a partizánok, a székelyeknek két óra alatt kellett elhagyniuk a területet, különben végük. Hátrahagytak mindent, amit létrehoztak, menekültek lovakkal, szekerekkel, az egész bukovinai székelység szétszóródott a Dunántúlon Zalától Komáromig, de voltak, akik meg sem álltak Németországig. Sokan, például az anyai nagyszüleim, nem tudtak elmenni, mert öregapám katona volt, néhány héttel később vergődött haza, nagymamám pedig november végén szült. Egyedül nem tudott elmenekülni. Összegyűjtötték őket, s Szeghegyre, egy koncentrációs táborba zárták az ott maradt svábokkal együtt. Aztán '45 elején, hála Istennek, átvitték a nagyszüleimet Bajára. Azért is mondom, hogy hála Istennek, mert azokban a hónapokban ma sem tudjuk pontosan, hogy hány tízezer magyart végeztek ki a partizánok, közülük 42 székely férfit a szabadkai malomban. Tizenöt év alatt háromszor vettek el tőlük mindent. El-

vették először azt, amijük kint volt, Bukovinában, utána a bácskai egzisztenciájukat vesztették el. Mindezek után a kommunisták nyomására a téveszékbe kellett bevinni a földjeiket, amelyeket itt, a Dunántúlon kaptak. Ha egy család ezen mind keresztülmegy, akkor komolyan elgondolkodik azon, hogy van-e értelme élni. Ráadásul jött '56. Nem csoda, hogy a bukovinai székely fiatalok ezek után sokkal nagyobb arányban hagyták el Magyarországot, mint mások, mert jól tudták, hogy mi következik. Gondoljunk csak bele, hogy Bukovinában születtek, elkezdtek az iskolát a Bácskában, aztán 1956 novemberében az oroszok ellen harcoltak a Mecsekben. Elmenekültek, több rokonom is így került ki Angliába, Kanadába és az Egyesült Államokba, Németországba. De a megmaradt székelyek összetartanak, a Bukovinai Székelyek Országos Szövetsége – amelynek elnöke is voltam 13 éven át – összefogja az egész közösséget. Élő székely kultúra van a Dél-Dunántúlon: székely kapuk, emlékhelyek, rendezvények. Amikor nálunk jársz, sokszor olyan érzésed támad, mint ha a valódi Székelyföldön járnál”.

Térjünk vissza Potápi Árpád János fiatalkorára, Bonyhádön, a Petőfi Sándor Gimnáziumban érettségizett 1985-ben. A következő tanévben a bonyhádi Vörösmarty Mihály Általános Iskola képesítés nélküli nevelője volt. 1991-ben a szegedi Juhász Gyula Tanárképző Főiskola magyar nyelv és irodalom–történelem szakos általános iskolai tanári képzésén szerzett oklevelet. 1994-ben elvégezte az Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karának történelem szakát, ahol középiskolai tanári diplomát szerzett. 1991–1993 között a Szeged Tarjánvárosi 4. számú Általános Iskola, 1993–1998 között pedig a Bonyhádi Petőfi Sándor Evangélikus Gimnázium és Kollégium tanára volt. 1998–2011 között a székely hagyományörző csoportokat tömörítő Bukovinai Székelyek Országos Szövetségének elnöke. 1997-ben lépett be a Fidesz-Magyar Polgári Szövetség pártba. Az országgyűlési választásokon 1998-ban, 2002-ben, 2006-ban, majd 2010-ben a bonyhádi, 2014-ben a dombóvári-bonyhádi válas-

tókerületben szerzett egyéni mandátumot. Előbb az emberi jogi, kisebbségi és vallásügyi, később a külügyi, bizottságban végzett munkát; tagja volt az Illyés Közalapítványnak. 2006-tól a Külügyi és határon túli magyarok bizottságának tagja, 2010 és 2014 között a Nemzeti összetartozás bizottsága elnökeként elnöke volt a Kárpát-medencei Magyar Képviselők Fóruma Állandó bizottságának. 2014 júniusától a Miniszterelnökség Nemzetpolitikáért felelős államtitkára. Országgyűlési képviselőként legfontosabb feladatának tekinti a határon túli magyarság és a hazai nemzetiségek érdekeinek képviseletét. Az elmúlt 17 évben emellett kiemelkedően fontos volt számára választókerületének képviselete; nincs olyan település, amelynek fejlesztéseit ne segítette, támogatta volna. 2002-ben választották első ízben

Bonyhád Város polgármesterévé, mely tisztségében 2006-ban és 2010-ben is megerősítették. 1998-tól 2011-ig elnöke a székely hagyományörző csoportokat tömörítő Bukovinai Székelyek Országos Szövetségének. A városban élő nemzetiségek, népcsoportok érdekeit mindig szem előtt tartotta, törekvéseit mindenben támogatta és támogatja.

Az ő javaslatára készültek el a magyar-német utcanévtáblák, került ki a Városházára a Rathaus német felirat, valamint a hivatal német neve. A meglévő testvértelepülések mellett az ő polgármestersége alatt kötött Bonyhád testvértelepülési megállapodást a lengyelországi Jastrowie-val, a vajdasági Pancsovával, a németországi Treuchtlingennel és az erdélyi Borszékkel.

(Folytatása a 2. oldalon.)

• DR. BENCZE MIHÁLY

POTÁPI ÁRPÁD JÁNOS ÁLLAMTITKÁR ÚR MÉLTATÁSA

(Folytatás az 1. oldalról.)

Bár a végső kivitelezést heraldikus készítette, az ő személyes ötletei és javaslati alapján készült el Bonyhád Városának és a Bukovinai Székelyek Országos Szövetségének címere. Támogatásával állították közterületen - a világon elsőként Bonyhádon - Wass Albert- szobrot. Tekintélyének és befolyásoló erejének nagyon sokat köszönhet Bonyhád Városa. Polgármestersége alatt számos fejlesztés és beruházás létesült városukban. A teljesség igénye nélkül: ekkor fejeződött be a Városháza felújítása, készült el az új ivóvízbázis. Elkészült a Sétálóutca, felújították, modernizálták a Városi Kórház és Rendelőintézetet, a tanuszodát és a város által működtetett intézményeket, a főbb városi útvonalakat; megépítették a régóta várt Bonyhádi Termálfürdőt, az Ipari Parkban két új üzemcsarnokot emeltek. Munkáját az emberszeretet, az empátia, a segíteni akarás vezérli. Az emberekhez mindig szeretettel és kedvességgel fordul. 2007-től a Tolna Megyei Választmány elnöke. 2018-ban hatodszor szerzett egyéni országgyűlési képviselői mandátumot (Tolna megye 2. számú országgyűlési egyéni választókerület képviselője). 2002-től 2014-ig Bonyhád Város polgármestere. 2004 és 2014 között a völgyeségi kistérség önkormányzatai alkotta társulás elnöke. Az elmúlt évek során tagja volt az Országgyűlés emberi jogi, kisebbségi és vallásügyi, valamint a külügyi bizottságának. 2010–2014 között az Országgyűlés Nemzeti Összetartozás Bizottságának elnöke. 2014 közepén Tolna megye útiügyi biztosa. 2014 és 2022 között, két cikluson át a Miniszterelnökség nemzetpolitikáért felelős államtitkára volt. 2022. május 25-től ismét a Miniszterelnökség nemzetpolitikáért felelős államtitkárává nevezték ki. Orosz és angol nyelven tárgyalási szinten beszél. Felesége Hahner Viktória volt, akitől elvált és tőle született két gyermeke András Árpád és Katalin Zsuzsanna. Szabadidejében, ha teheti, szívesen fut, lovagol, túrázik vagy síel. Érdekesség: nincs sofőrje, a legtávolabbi hivatalos útjaira is maga vezet, így gyakorlatilag kívülről ismeri a Kárpát-medence szinte minden szegletét.

Kitüntetések, díjak: Honvédelemért Kitüntető Cím (2012) – Dr. Hende Csaba honvédelmi miniszter által adományozott elismerés, Sebestyén Ádám-díj (2013, Bonyhád) – a Bukovinai Székelyek Országos Szövetségének elismerése az ősi bukovinai kultúra őrzésében és ápolásában végzett kiemelkedő tevékenységéért, Perczel-díj (2015, Bonyhád) – Bonyhád Város Önkormányzatának Képviselő-tes-

tülete által adományozott elismerés Bonyhád és a Völgyesség lakosai iránti elkötelezettségéért, érdekképviselőikéért, az értük való önzetlen munkálkodásáért, Madéfalva Díszpolgára cím (2015, Madéfalva) – a madéfalvi Siculicidium emlékmű helyreállításának támogatásáért, valamint a bukovinai székelyek és a madéfalviak közötti kapcsolatok elmélyítéséért, Tolna Megyéért Díj (2015, Szekszárd) – a megyéért végzett kimagasló tevékenységéért, Pro Urbe Díj (2017, Bátaszék) – a településért végzett kiemelkedő munkája elismeréseként, Gránit-díj (2017, Bataapáti) – a Társadalmi Ellenőrző Tájékoztató Társulás sikeres működéséhez való hozzájárulásáért és kiemelkedő tevékenységéért, Rákóczi-díj (2018, Marosvásárhely) – a marosvásárhelyi II. Rákóczi Ferenc Római Katolikus Teológiai Gimnázium újraalapításában játszott kiemelkedő szerepéért, Reményik Sándor-díj (2018, Brassó) – a Romániai Evangélikus-Lutheránus Egyház által adományozott elismerés, Rákóczi-gyűrű (2019, Beregszász) – a beregszászi II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola fejlesztése érdekében kifejtett tevékenységéért, Aranyplakett (2021, Palics) – a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség (VMMSZ) által a magyar kultúra napja alkalmából adományozott elismerés a vajdasági magyarság és a vajdasági magyar kultúra támogatásáért végzett munkája elismeréséül, Szent György kitüntetés (2021, Gyergyószárhegy) – a Romániai Magyar Cserkészszövetség, 30 éves jubileuma alkalmából adományozott kitüntetés a romániai magyar cserkészeknek nyújtott sokrétű támogatásáért, Csíkszépvíz Díszpolgára cím (2021, Csíkszépvíz) – a székelyföldi Csíkszépvíz településnek nyújtott sokrétű támogatásáért, Ács Gedeon Életműdíj (2021, Budapest) – a Horvátországi Magyarok Demokratikus Közössége (HMDK) által nyújtott elismerés a horvátországi magyarság megmaradásáért végzett munkájáért, „Ipolynyéki Magyar Kultúráért Díj” (2022, Ipolynyék) – a Csemadok Ipolynyéki Alapszervezete által odaítélt elismerés az ipolynyéki magyar közösség nyelvi, kulturális, oktatási és nemzeti önazonosságának megőrzéséért vállalt munkájáért, A Nemzetért díj (2022, Pécs) – a Határon Túli Magyarokért Egyesület által nyújtott elismerés a külhoni magyarságért végzett munkája elismeréséül, Kötő József-díj (2023, Kolozsvár) – az Erdélyi Magyar Közművelődési Egyesület – EMKE elismerése a Kárpát-medencei magyar civil szervezeteknek és közösségeknek nyújtott következetes támogatásáért, Bethlen Zsuzsanna-díj (2023, Marosvásárhely) – A Marosvásárhelyért Egye-

sület által nyújtott elismerés a Vásárhelyi Forगतag megvalósításához nyújtott sokrétű támogatásáért, Urmánczy Nándor-díj (2023, Maroshévíz) – a maroshévízi Urmánczy Nándor Egyesület által adományozott elismerés a külhoni magyarság megmaradásáért végzett munkájáért, Téka-díj (2023, Szamosújvár) – A szörványmagyarság megmaradásáért dolgozó Téka Alapítvány munkájának anyagi és szellemi támogatásáért nyújtott elismerés, Fábry Zoltán-díj (2024, Érsekújvár) – a felvidéki magyarság legnagyobb kulturális és közéleti szervezete, a Csemadok által a magyar kultúra napja alkalmából adományozott díj a felvidéki magyarságnak nyújtott sokrétű támogatásáért és a magyar közösség megerősítéséért, Wekerle Sándor Kárpát-medencei Innovációs Különdíj (2024, Budapest) – Matolcsy György, a Magyar Nemzeti Bank elnöke által adományozott díj a Kárpát-medence területén megvalósuló, a nemzeti összetartozást erősítő, országghatárokon átívelő pénzügyi-gazdasági célú tudományos ismeretterjesztésben, valamint korábban nem alkalmazott, innovatív gazdasági kutatások és szakmai együttműködések megvalósításában kimagasló teljesítményt nyújtó személye elismerésére.

Potápi Árpád János szerint: „Sehol sem vagyunk határon túliak, mindenütt itthon vagyunk, a határon túliság azonban több mint száz éve a magyarok számára már az identitásuk része, mi magyarok ebben a Kárpát-medencei térségben mindenhol határon túlinak számítunk, de ha megfordítjuk a gondolatot, akkor ezt úgy is lefordíthatnánk, hogy sehol sem vagyunk határon túliak, mindenütt itthon vagyunk. Azt a hátrányt, ami bennünket az elmúlt száz év nagy részében jellemezett, talán előnyünkre tudjuk fordítani. Ez az előny pedig nem más, mint a magyar identitásnak a megőrzése, a magyar nyelv, a magyar kultúra ápolása, megőrzése, erősítése, és ezáltal nemcsak egy nemzeti kulturális közösségnek vagyunk a tagjai, hanem tagjai vagyunk egy olyan közösségnek is, amely a gazdaságunkat tudja erősíteni, hiszen ez az összekötő kapocs közöttünk a magyar nyelv. Vállalkozói közösségek, mind a politikai pártok azért dolgoznak, hogy erősítsék ezt a kapcsolatot annak érdekében, hogy ez tovább erősítse a nemzetet, hiszen mindig akkor a legerősebb a magyar identitás, ha nem szégyelljük, hanem vállaljuk magyarságunkat”.

Nemcsak kulturálisan, de gazdasági értelemben is egyre jobban összefonódik a Kárpát-medence, Ilyés Gyula „haza a magasban” elv szerint nemzetünk újra egybe kell forrjon. Potápi Árpád János nevéhez a nemzeti kormány keretében rengeteg törvényjavaslat, kulturális, gazdasági program kapcsolódik. Kárpát-medence szintjén régi templomaink

újultak meg, új templomok épültek, óvodák, iskolák, és ez a folyamat most is tart. Erdély fővárosában, Kolozsváron értéke- sebbé vált a Szent Mihály-templom, de a szabadkai zsinagóga is visszakapta a régi pompáját. Visszatérve a Barcaságra, nemsokára befejeződik a brassói Reményik Sándor Kulturális Központ építése, de már sok frissen épített óvoda is megkezdheti működését. Az államtitkár úr jól ismeri a Barcaságot, többször járt itt, a Brassó Magyar Napok védnöke is volt. **A 2004. december 5. gyászos dátumot lassan elfeledhetjük, az elmúlt 20 évben a magyarországi társadalom elmozdult nemzeti irányba, és ez óriási eredmény. Visszakaptuk állampolgársági lehetőségünket, és élhetünk a szavazati jogunkkal is. A magyar kormánynak el kell érnie azt, hogy ciklusokon és pártpolitikán túlmutató ügy legyen a nemzetpolitika, konszenzusra kell jutni ebben az ügyben, a változtatások luxusa a mostani felbolydult Európában nem nekünk kedvez. A Határtalanul program nagyszerű lehetőség, hogy a magyarországi és a környező országokban élő magyar iskolások, megismerhesék egymást a saját környezetükben, és baráti kapcsolatokat alakíthassanak ki. Az a több százezer diák, aki ezeken részt vett, többségük húsz év múlva nem úgy fog gondolkodni, hogy a Magyarországon kívül élő magyarok nem magyarok, ezért ne is foglalkozunk velük. Ezekről a kirándulásokról élményekkel térnek haza, és ezzel a szemléletük is formálódik, hogy a jövőben ne csodálkozzanak rá arra, hogy Csíkszeredában, Losoncon vagy Beregszászban magyarul beszélnek, hanem természetesnek tartásák. Ahogyan azt is, hogy megmásszák a Székelyköt, vagy lovagoljanak a Nagy-Hagy-máson.**

A Szülőföldön magyarul program is egy óriási eredmény, és segítség számunkra. Többen jelentkeztek magyar iskolába, növekedett a létszám. Ha van egy családban két-három iskoláskorú gyermek, akkor tanévkezdéskor óriási segítség, hogy kapnak anyagi támogatást. Ennek persze az a feltétele, hogy magyar nyelvű képzést válasszanak. Ahol pedig eddig kevesebben jelentkeztek magyar iskolába, ott részben megállt a folyamat. Román, szlovák, ukrán és szerb gyerekek is járnak ezekbe az óvodákba, mert ott laknak az utcában, vagy a szüleik ismerik az óvónőt, és látják, hogy milyen szép, minőségi az épület. A gyermekük így megtanul még egy nyelvet, kultúrát, és ez mindenkinek jó. Integrált oktatási központok alakultak, mert így a bölcsődétől kezdve a technikumig egy intézménybe járhatnak a gyermekek, tehát a szülő beadja az óvodába, majd kiveszi, amikor szakmája vagy érettségije van.

(Folytatása a 4. oldalon.)

• SIPOS EMESE, HMIK

BESZÁMOLÓ A 28. SZENT MIHÁLY NAPOKRÓL – SZÍNFALAK MÖGÖTT

Több programbeszámoló is született a 28. Szent Mihály Napok kapcsán. A szervezők kínálatában volt hagyományőrző, szórakoztató, kulturális, közösségi vagy éppen könnyűzenei program is. Mindez ahhoz járult hozzá, hogy nemcsak a különböző érdeklődési körű személyeknek legyen vonzó eseményünk, hanem a különböző korosztályúaknak is. Hiszen gyerekeknek volt mondókázás, kézműves foglalkozás, gyerekkoncert a Tekergők zenekarral, tökfáragás, játéksarok, de újdonságként még rajzverseny is. Fiatalfiaink részt vehettek focikupán, játékesten, panelbeszélgetéseken, esti szabadtéri bulin, de még ifjúsági borkóstolón is. A felnőtt korosztálynak szánt események közé tartoztak a könyvbemutatók, bor- és pálinkakóstolók, sütiverseny vagy akár kosaras bál és a borkert. Ha pedig a résztvevőket kategorizálnánk, akkor a tapasztalatunk nem hazudtolja meg magát, az állandó programjaink nemcsak magyar közösségünket vonzza már, hanem a román többséget is, hiszen ez az az esemény, ahol ők is kulturált körülmények között vásárolhatnak maguknak valódi kézműves termékeket vagy fogyaszthatnak el egy finom csülköt kürtőskalács nyomtatékkal.

Kérdezhetnénk akár azt is, hogy mitől különleges a 28. Szent Mihály Napok az előbbiektől? Új programjaink, az időjárás miatt elmaradt a hagyományos lovas-szekeres felvonulás, ragyogó napsütést követő esőben való koncert vagy porfelhőt kavarázó táncos mulatság a borkertben – mind olyan élmények, amelyek eddigi éveinkben egyáltalán vagy már rég nem voltak érezhetőek. De nem csak ennyi tesz különlegessé egy rendezvénysorozatot. Különlegessé az teszi, ahogyan a szervezők hozzáállnak a munkához, a megmérettetésekhez, ahogyan a létrejövő helyzeteket és problémákat megoldják, a résztvevők pedig hogyan fogadják ezeket. Talán ez volt az első olyan év, amikor szombaton a rendezvény udvara annyira volt tele, ahogyan az csak vasárnap szokott, a felvonulás után. Gyönyörű napsütés és meleg időjárás – talán ez a titka a sikeres rendezvénynek. Vasárnap az eső és viharjelzés miatt a látogatók száma jelentősen csökkent az előző évekhez hasonlókhöz, de mégis, Szikora Róbert és az R-Go koncertjén a sátor alatt is úgy szórakoztak a belevaló jelenlévők, mint akik napsütésben táncoltak volna. Lehet csak a forralt bor

hatása, de lehet az odatartozási érzés is. Mert igazság szerint ahhoz, hogy sikeres esemény legyen, az kell, hogy a résztvevők azt érezzék, ott a helyük. És talán ettől lett különleges az idei kiadás. Hiszen a résztvevőktől ez volt a legtöbbet visszhangzott gondolat – eljöttünk, mert szeretjük, mert ekkor itt a helyünk. Ez az összetartozás. És nem csak a résztvevőktől, hanem önkéntesektől és szervezőktől egyaránt.

„Jobb adni, mint kapni” – így szól magyar közmondásunk. De mennyire igaz ez egy hasonló helyzetre? Egy kiértékelő gondolatként, a „Miért volt különleges ezt az eseményt szervezni?” kérdésre több válasz is érkezett:

- idén először éreztem úgy, hogy teljes mértékben egy friss csapat vette át a szervezést, egy olyan csapat, amelyben bízhatok, amelynek tagjai a szövetségeseim, és akikre bármilyen helyzetben lehet számítani.
- igazán csak akkor látszik mi is a csapatmunka, amikor együtt tudunk örülni a sikereinknek még olyan időkben is, amikor úgy látszik, sikertelen az egész.
- csapatunk tagjai megújultak, új ötleteket hozva a rendezvényhez. Ennek köszönhetően több korosztály figyelmét is felkeltettük, újabb programokkal - legyen ez

könyvbemutató, gyerekfoglalkozás, bál, tánc vagy koncert - szép számban voltak résztvevők. Úgy gondolom, hogy a közös munka, egymás ötleteinek kidolgozása és megvalósítása közelebb hozta csapatunk tagjait is.

- idén először szervezőként és önkéntes felelősként úgy éreztem, hogy ez a hét úgy a csapatunkat, mint személyiségeinket is fejlesztette.
- betekintheztem a szervezés mögé, éreztem, hogy mivel jár megszervezni egy eseményt, és az önkéntességnek hála új barátokat is szereztem.
- jó volt a társaság, nem voltak konfliktusok, és minden problémát megoldottunk közösen.

Mit is jelent mindez a színpalak mögött nézve? Hogy a rendezvény nem csak a felsorolandó programjainkból áll. Ez annál sokkal több. Közösségünk tagjai nem csupán azért jönnek, hogy részt vegyenek egy programon, hanem, hogy többi társával, faluszomszédjával, rég nem látott ismerősével találkozzon. Mert ahogyan valaki fogalmazott „minden évben eljövök, mert már csak itt találkozom a rég nem látott ismerőseimmel”. Ilyen elven, a jelen rohanó világban, ahol mindenki csak

egy telefonhívásnyi távolságra van, az efajta összejövetelek nélkülözhetetlenek, egy egészséges közösség továbbéltetéséhez. És mi szükséges még? Az a marék lelkes fiatal, aki vállalja a munka javát, akik odaadón, kitartóan, de legfőképpen lelkesen küzdenek meg a rendezvénysorozat minden vetületéért. Mert ők azok, akik nem rettennek meg a kihívásoktól, akik állnak elébe a megmérettetéseknek, és nem fordítanak hátat akkor, amikor valami nem megy tervek szerint. Mert fontos kiemelni, hogy minden éremnek két oldala van, és ahogyan a részvétel a különböző programokon senkinek sem kötelező, úgy a szervezői munka sem az.

Köszönjük elsősorban közösségünknek, hogy támogatott jelenlétével, lelkesedésével, hogy részt vettek eseménypontjainkon, hogy ötletekkel és javaslatokkal gazdagították jövő évi kiadásunkat. Köszönjük minden támogatóknak, a helyi vállalkozóknak, a Mol-Új Európa- és a Communitas Alapítványoknak, a Brassó Megyei Tanácsnak a pályázati támogatásokat, a partnereinknek, kiemelve a helyi iskolákat. Hálásak vagyunk, amiért közösen hozhattuk létre rendezvényünket, hiszen mindez több, mint egy hagyományőrző, kulturális fesztivál. Ez a barcasági, hétfalusi összetartozás.

• DR. BENCZE MIHÁLY

POTÁPI ÁRPÁD JÁNOS ÁLLAMTITKÁR ÚR MÉLTATÁSA

(Folytatása a 2. oldalon.)

Ez biztosságot ad a családnak, a gyermek pedig identitást kap, ráadásul kisértségek nem kell azon gondolkodni, hogy például magyar vagy román intézményben tanuljon-e tovább.

Az elmúlt két évtizedben Felvidéken csökkent legkevésbé, Délvidéken 70 ezer fővel apadt a magyarság, Kárpátalja felszámolás alá kerülhet, Erdély magyarsága is egymillióra apadt. Kivándorlás, asszimiláció és más okok is állnak a statisztikai adatok mögött. Potápi Árpád János államtitkár így látja: „Saját korunknak ez a legnagyobb kihívása, ám a magyarság történetében voltak a mainál nagyobb demográfiai válságok, például a hódoltság idején. A Kárpát-medencében mindenütt fogyott a magyarság, de arányaiban nem mindenhol áll rosszul. Itthon a családtámogatási rendszerrel próbáljuk az 1981 óta tartó negatív trendet megfordítani, a mélypontot néhány éve már elértük, most már 1,51 körülre tornáztuk fel a termékenységi mutatót, ám vissza kell emelnünk 2,1-re, és ne feledjük, hogy a 2,1-es ráta a jövőben egy csökkent népesség lesz. Ahhoz, hogy visszapótoljuk a jelenlegi nemzetszámot, már a 2,1-es mutató sem lesz elég. Babakötvényt és anyasági támogatást a határon túli magyaroknak is nyújtunk, de megfigyeltük, hogy ha itthon több gyermek kezd születni, akkor a határon túli magyarság körében is kedvezőbbre fordulnak a számok, sőt, vannak olyan régiók, ahol az átlagnál még mindig jobbak. Ha egy közösségben van egy-egy iránymutató ember vagy család, akkor ragadóssá válhat a példájuk, és egyre több gyerek születik. Minden nemzetpolitikának csak akkor van értelme, ha a gyermekek jelentette alapra tudjuk építeni, és vannak utánunk jövő nemzedékek, mert az emberiségnek csak akkor van értelme, hogyha van folytatása. Nemcsak egy atomháború vagy egy meteorit becsapódása teheti tönkre a világunkat, hanem a gyermektelenség is. Ezzel a helyzettel szembe kell néznünk, és nem a nemzethalálról siránkoznunk, hanem cselekednünk. A remény ugyanilyen tényező, mert ha a nemzedékek áthagyományozzák egymásnak, akkor lesznek gyermekek, és magyar jövő is”.

2017. szeptember 10-én a VII. Brassói Magyar Napok védnökeként az ünnepélyes megnyitón ezt mondta Potápi Árpád János: „Van itt egy élő, működő magyar közösség, amely ragaszkodik identitásához, egyedi kulturális kincseihez. Ahhoz, hogy továbbra is meg tudjuk tartani a magyar közösségeket, olyan bátor helytállásra van szükség, amelyet csak a szórványban élő magyarságtól tanulhatunk meg. A magyar

kormány évek óta azon dolgozik, hogy a szórványhelyzetben élő magyarok megtapasztalják, hogy az identitásért vívott mindennapi küzdelmükben számíthatnak az anyaország támogatására. Támogatjuk mindazokat a magyar szervezeteket és intézményeket, amelyek a Kárpát-medence magyar szigetein őket összefogják, mindazokat a programokat – köztük a Brassói Magyar Napokat is –, amelyek által a közösség tagjai megélhetik egymáshoz való tartozásukat. Őrizzék meg azt a hozzáállást, amely évszázadokon keresztül megtartotta a brassói magyarságot, és vegyenek részt a nemzet sorsának alakításában”.

1991-ben megalapítottam a Nemzetközi Magyar Matematikaversenyt, ami a Kárpát-medencei magyar diákjait és egyben tanárjait „ötágú sípként” egyesítette, ezt értékelte és folyamatosan támogatta Potápi Árpád János. 2011. március 12-én Bonyhádon tartottuk a 20. Nemzetközi Magyar Matematikaversenyt. A Nemzeti Erőforrás Minisztériuma matematikai munkásságomat Miniszteri Elismerő Oklevéllel jutalmazta, és ezt akkor Bonyhád város polgármestere Potápi Árpád János adta át. És íme, ma annyi év után én adhatom át a barcasági csángómagyarság nevében a Zajzoni Rab István-díjat a bukovinai székely testvérünknek, Potápi Árpád Jánosnak.

Tisztelt államtitkár úr!

Nemzetünkért kifejtett hatalmas munkássága elismeréseként fogadja szeretettel a Zajzoni Rab István-díjat, Isten éltesse és áldja meg a további munkásságát Önnek, és a nemzeti magyar kormányának. Isten áldd meg a magyart!

*

U.I. Még a nagyszerű Zajzoni Rab István díjátadó ünnepség mámorában égtünk, amikor 2024. október 17-én derült égből villámként csapott le a hír, hogy Potápi Árpád János államtitkár tragikus hirtelenséggel elhunyt. Az Omega együttes néhány éve hatalmas koncerttel zárta a Brassói Magyar Napokat, és nemsokára három tagjuk elhagyta e földi világot, a „csillagok útján” dalol a lelkük. Ehhez az új dimenzióhoz csatlakozott Potápi Árpád János testvérünk is, a Magyarok Nagyasszonyával imádkozik nemzetünkért, és üzeni: „Ott jártam én, hol eddig senki se járt / A napközben senki nem ismer határt / Vakító fény sugártól káprázik szemed / És minden lépésedért meg kell küzdened / Sarkamról lerázom a csillagok porát / Tejfehér ködben indulok tovább / Napfoltos arcom az égnek fordítom / Kilenc bolygó súlyát tartom vállamon”. Isten nyugtasson drága barátunk!

• SZERKESZTŐSÉG

HÉTFALUSI HÍREK

Emlékezés 1956-ra

„... A szabadság ott kezdődik, ahol megszűnik a félelem” – írta Bibó István 1956-ban a magyarországi forradalom kitörése után. Aki szabad, az nem fél – mondta Lay Imre egykori elítelt a négyfalusi megemlékezés után tartott előadáson.

Az egykori események tükrében a maroknyi közönség ma már szabadon emlékezett a hétfalusi származású egykori elítéltekre, akiknek legnagyobb bűnük az volt 1956-ban, hogy magyarok voltak. A jelenlevők, köztük lelkészek, tanárok, cserkészek, félelem nélkül helyezhették el az emlékezés koszorúit Hosszúfalu-Alszegen az 1956-osok kopjafájánál, és énekelhették el a himnuszt mindenféle következmény nélkül. A szabadság tehát ott kezdődik, ahol már nem kell félni.

Nyílt nap a Népi alkotóházban

Október 5-én ismét összegyűltek a tízéves Barcasági Csángó Kézművesek Egyesületének tagjai, hogy nyílt napon mutassák be mesterségüket az érdeklődőknek. Kicsik és nagyok egyaránt beletekinthettek a barcasági csángó hagyományokba, a kézművesek nemcsak mesterségük fortélyait, hanem alkotásaikat, termékeiket is bemutathatták.

Folytatódnak a rendhagyó énekórák a Barcasági Csángó Alapítvány székházában

A Barcasági Csángó Alapítvány szervezésében és az Erdélyi Hagományok Háza alapítvány támogatásával

második alkalommal tanulhattak barcasági csángó népdalokat az érdeklődők. Erőssné Sándor Judit olyan népdalokat tanított mindkét alkalommal, amelyeknek eredeti, akár 70 évvel ezelőtti felvételét is meghallgathatták az érdeklődők. Legközelebb november 22-én 18.30 órától a csernáfalusi evangélikus egyház gyülekezeti termébe várják a nótás kedvű érdeklődőket.

A csángó dészű nyomában

Szász Judit bőrműves négy tájegység férfi öveit mutatta be az elmúlt hétvégén Barcasági Csángó Alapítvány székházában: a gyimesi és hétfalusi csángó, a mezősegi és a torockói dészűt vagy tüszőt, melyik vidéken éppen hogyan nevezik e jellegzetes, szironyozott (bórszállal hímzett), széles bőr övet. Az előadást kétnapos műhelymunka követte, amely a résztvevők számára az Egyesült Államokbeli Tulipán (Foundation) Alapítvány jóvoltából ingyenes volt. Az alapítvány Réka Darida-ösztöndíja tette lehetővé Szász Judit számára is a kutatómunkát és a terepen talált övek újraalkotását, amelyeknek eredményét a hétfalusi közönség is megtekinthette. A műhelymunka résztvevői pedig apróbb használati tárgyak készítését sajátították el.

BETHLEN GÁBOR
Alap

HÉTFALU HONLAPJA

www.hetfalu.ro